

No més drets sense deure.
No més deure sense dret.
Els drets individuals són imprescriptibles. Legisladors é inamovibles. • Legislar la Llibertat baix prestat de garantia, és cometre atentat contra ella. • La llibertat propia acaba allí hont comença la llibertat ajena. És lliure, doncs, el individu fer tot lo que no perjudiqui a un altre. • La caritat, qu'ensalteix al qui la fa humiliant al qui la reb, té d'esser substituïda per la solidaritat, qu'agermana y nivella als que la practiquen. • Mentre el món no es compoigui de sers lliures, iguals é inteligents, no pod haverhi pau entre la rassa humana.

LA TRAMONTANA defensa els principis liberals més avançats, sense atenuants de cap mena. • La TRAMONTANA és altament moralista, tenint per base fonamental de la moralitat el respecte a totes les idees y la germanor de tots els pobles. • La TRAMONTANA en política defensa sempre al més avançat contra el més reaccionari, y s'afirma la necessitat d'una gran reforma social que transformi el mode de ser del productor, avuy supeditat al capitalisme. • La TRAMONTANA no és aliada a cap partit, servint els interessos generals de la llibertat sense compromís i ni preocupacions de societat.

PERIÒDIC POLÍTIC VERMELL

La salut del poble és la suprema llei

LA TRAMONTANA és el periòdic qu'es publica en idioma català més avançat en idees polítiques, religioses y d'economia social

El Treball és la primera necessitat

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya, 1 peseta trimestre. — Estranger, 2
Las suscripciones se pagan por anticipado

ADMINISTRACIÓ: Carrer de Ponent, n.º 1, 1.ª, BARCELONA
Pels pagos s'admeten llibres del Giro Mitjà, lletres de fàcil cobro y aïllor de 15 cèntims. No s'admeten llibres especials de periòdics.

PREUS DE VENDA
Número solt, 5 cèntims. — 30 exemplars, 1 pes.
Surt a llum puntualment cada dies

CONTRAST

Mentre els uns se diverteixen en festes qu'en res serveixen, gastantne l'or y la plata en diversió tant sabata.

els que són de la nació la base d'educació moren de fam pel carré. ; Per això és qu'anem tant bé!

RECORD

En Josep Lluanas i Pujals, director de «La Tramontana», continua pres preventivament en las presons d'aquesta ciutat per atacar al catolicisme, no admetent-li flansa carcelaria a pensar d'estarse encare tramitant la causa i no ser la pena que correspon al suposat delictu superior a presó correccional.

Els beneficiis de la llei, que poden afavorir a qualsevolga criminal, no poden en aquet cas arribar a un periodista defensor dels drets del poble treballador. Obrens tots: no olvidem aquesta eloquent lliçó.

«NO HA LUGAR»

Quan La Tramontana de la setmana passada era citada ja pels carrers de Barcelona, va comunicar-se al Director d'aquet periòdic, dintre la presó, la resolució de la Sala segona d'aquesta Audiència respecte a l'escrit presentat per J. Lluanas sollicitant la seva excarcelació baix fiança.

Aquesta resolució deya a secas No ha lugar.

Ja ho veuen els nostros llegidors, ja ho saben els molts subjectes qu'ens havian dit que s'interessavan per la llibertat del presoner, ja ho senten tots els que de lliberals poden preciar-se, ja ho pod tenir en compte la premsa qu'havia demanat algun interès en qu'es concedís aquesta petició de justícia pel periodista qu'exposa el seu modo de pensar, encare que la llei el favorís respecte a poder obtenir la seva excarcelació baix fiança, no hi ha compassió ni humanitarisme. Podran en igualtat de circumstancies penals concedir-se els beneficiis de la llei a un fadrà, a un timador, a un empedernit subjecte de la mà, pel periodista obrer qu'professa honorada i llealment unhas ideas, si tracta d'obtenir la llibertat en certes condicions autorisadas per la llei, sensiblement se li contesta amb un sec No ha lugar.

Aquet No ha lugar vol dir moltes cosas.

En primer llog significa qu'allò d'emetre afuerades les ideas que com a pensada bromo consagra l'article 13 de la vigent Constitució, es una cosa tan ficticia, qu'el que tracta de feria efectiva exposant o propagantne de contraria a las que fan veure que professan els que avuy ens dominan, o criticant o censurant aquestas, se trobara sempre devant amb un No ha lugar que l'impossibilitaria de tota acció admes de privarlo de llibertat.

Això demostra també qu'el qui cregui que l'Espanya qu'es deu civilizada té aquell sentit de tolerancia, aquella ombra de suavitat en las costums que demostra l'educació política dels encarregats de dirigir un poble, s'equivoca de mitj a mitj, no trobant més que baixas passions y miserias deplorables en la governació de l'Estat, qu'es demostran a vegadas en que qui tira de que donar exemple de rectitut, se prevaltes del llog qu'ocupa pera oprimir, venenar, castigar estemporaneamente, cometent per l'impunitat qu'el rodeja un fet de caràcter moral mes abominable qu'el qui a mà ayrada y empleant la forsa s'exposa a trobarse am la defensa del qu'ataca o amb el càstig que la llei reserva als malfactors.

Y consti que no ens queivem, perquè aquestas anomalias són molt propias de la societat en que vivim, abont l'hipocresia y la farsa invadeix y presideix totas las manifestacions de la vida publica.

Fassi memoria d'aquets fets el poble treballador y revolucionari, tingui sempre ben present qui, com y quan l'han injuriat o afrentat en els seus drets o els dels seus defensors, y quan són l'hora de las justicias poplars, que de tant en tant no deixa de tocar en el rellotge de la vida, no sigui mai venjatiu violent imitar als seus butxins, sigui no més que just, donant a cada hu lo s'hagi merecut.

Y si llavors se queitan els seus eterns enemics els hipocritas y els farsants d'avuy, contesti també el poble, no en venjança, sinó am justicial — No ha lugar.

DEL PAÍS DE LA CONVICCIÓN

CARTAS D'UN CONVENIENT A LS FIDELS AL IDEAL

Ja ho haveu vist, Fídels meus, l'expropiació s'imposa com un dret y mes encare com una necessitat.

Aixís no podem continuar, perquè estancament y absorció perpetua de la riqueza per una part, y miseria absoluta per l'altra, am tot la companyament d'ignorancia, corrupció y odds que constituïen el quadro social, es indigne de la naturalesa humana, però s'ha de tenir en compte que l'expropiació es més una justificació qu'un remey, perquè havent de continuar existint la societat es precis donarli fonaments racionals en llog dels irracionals destruits per l'expropiació.

Mes clar, l'expropiació es un fet negatiu, destructiu, d'eliminació, y amb aquets elements no pot ferse una obra pera la qu'es necessita afirmació, construcció, agregació.

Per desgracia, els revolucionaris demoleadors abundan, tant com escassejan els que van a l'ideal per amor a l'humanitat, y a la ciencia.

Això es degut a que la major part han arribat al coneixement de l'iniquitat social per sentiment, no per inteligencia. Són molt pocs els que, com Marx y Bakunin, se lliensan desde las comoditats de la vida privilegiada a l'agitació de l'estudi, de la propaganda y de l'organización social. En cambi, són molts els que per sentir tot género de privacions y la desesperación de l'impotencia, venen al camp revolucionari a desfogar las sevas passions contrariadas. Per això, mentres els intel·ligents resisteixen fins a l'últim, terminant sa vida no pocas vegadas pel sacrifici, molts dels apassionats cauen, a l'arribar a certa edad, en l'excepticismo, o es tornan enemics dels antics companys y la fortuna els afavoreix, quedant pocs qu'en la darrera etapa de la vida conservan la fe vigorosa de las conviccions de la joventut.

La revolució, al meu entendre, es conciencia y amor, el qui cregui qu'amb ignorancia y odi va an alguna part, s'enganya.

Precis es, doncs, treballar, estudiar, observar y experimentar: aixís es com se fan las ciencias, aixís s'atrecan els secrets de la naturalesa, aixís s'arriba a aquet domini del món qu'els fills d'Adam, segons la llegenda mística, o els fills de l'evolució de las especies interiors, segons las darrerases afirmacions científicas, han pogut obtenir descobrint la llei de l'existencia dels microorganismes infinitament petits, lo meteix que la dels sistemes de mons o agrupacions de sols y planetas que poblan l'univers.

Si no ens atemperem an aquesta veritat, si creyem candidament que la revolució es una especie de creació, com la del Génesis, pera la qu'es sufficient un fiat pera que resulti la societat justa y perfecta, incurrirem en el més ridícul disbarat que pugui sostenir l'infelis de més desequilibrat enteniment.

Perquè la veritat es aquesta: la societat humana va ser un fet impost per la necessitat molts y molts sigles abans de que existís la sociologia, y tots els mals que deplorém venen d'haver fet per forsa, sense tenir concepte anticipat de lo que s'havia de fer. Doncs els revolucionaris avuy deuen formar previamente el concepte intel·lectual pera que l'obra de la voluntat resulti ajustada a economia y a justícia. Per més que s'hagi ridiculizat als teòrics, lo positiu es que solament se fan bonas practicas quan abans s'han fet bonas teorias.

Consti, abans de terminar la present, y en previsió de las censuras que puguin venir per l'exposició d'aquesta idea, que lo dit no significa may qu'es deu tolerar el mal social fins que s'estigui en possessió del plan de la societat futura, no: lo que creg qu'es deu proposar tot verdader fidel a l'ideal es fer consistir el seu revolucionarisme, no en radicalismes inconcients, sinó en el desenrotll del coneixement, en la metodisació científica y racional dels coneixements adquirits per l'evidencia de la demostració, y a partir d'aquí obrar segons la voluntat emanada d'una inteligencia conscient.

Els catòlics castellans ens donan feta la filosofia que vuy inculcaron en donan feta les refrans: «A Dios rogando y con el mazo dando». L'essencia d'això, aplicada al nostre ideal es, me sembla, lo convenient.

Potser resulti que l'final d'aquesta carta no concordi amb el principi, però així m'ha surtit

y aixís queda. Un altre dia tractaré de ligar caps el vostro amic

PAU VERITATS

Maig 20 de 1893

Manresa 28 Maig 1893

Amig Director, Vaig a donarli compte d'una societat capellanica qu'es locua en aquesta ciutat. A pesar de que sembla que no pugi ser, dels ensotmans tot se pot fer.

En uns terrenys existents en el kilòmetre n.º 7 de la carretera de Manresa d'Atrona, o sigui en la carretera de Vich, propietat de Josep Oms y Rubió, s'està aixecant un edifici destinat a fabrica de vidre català, que, segons diuen, sera la mes important y la millor montada de totas las que ho ha hagut en aquesta localitat, alegre que las mases que es necessitan per pagar el gasu qu'ocasionara sortira totas d'alguns beneficiats-comerciants de la Cooperativa Basílica de la nostra Catedral. Entrentant, se disputa la raho social, tot lo violent, y la mes probable sembla que sera la de Mossen Lluçac Font y L.º

Ben profit els hi fassi, que per res els ho envoyi. Sols desitjo a Mossen Peris qu'el Bisbe no ho sapiga, perquè així prompte las hi sortira.

La primera el rey perdona.
I ho dig, Peris, clarament.
Si acas pera la segona,
esguardat lo pover Amen.

RIBOTERS

Maillera 29 Maig 1893

Amig Director, Com aiga que m'inclopa més de la premsa que regiera las corrents ideologicas de la que marxa a las palpetas, es el cas que fins avuy no he enteral de l'ignorancia impresa en el Correo Català del dia 14 de Maig, pag. n.º, num. 6.134, que diu així:

«Nos dicen de Molinera que los carlistas han obtenido una completa victoria en las elecciones municipales.»

Consti que si en la redacció de l'afelut periòdic, s'era ha remes la noticia tal com sona, l'autor d'ella o es un toca-campanses o s'ha volgut riar al director, enganxant com un típic.

Els carlistas no han obtingut ni majoria de vots ni majoria de concejals, no res que s'ho asemblin, sortint vromentats dos concejals carlistas y dos de federal, vromentats aquets 73 vots y els capes 50, am tot y haverse coaligat amb els federalistas, y a no haverho fet aixís haurian quedat amb un nas més llarg que la presó de Carpes.

Res més per avuy, desatintant salut y prompte llibertat.

JOSÉ ENCLÀ

CONCERTS D'EUTERPI EN EL TIVOLI

De la direcció artistica de la societat coral Euterpe se n'ha encarregat el mestre compositor Morera, qu'ha proposat donar nos impuls als concerts matinals que celebra cada estiu dita societat. A avuy, ademes de desmentrar moltes composicions d'un clavé que fa avuy que estan justament atreconadas, no donará a successió de noves de mestres d'aquí y de l'extranger. També té el propòsit de que las composicions per orgue siguin algun esculidas y moltes d'ellas desconegudas del public qu'assistex a dits concerts, haventse amentat convenientment l'orquestra.

Se public respon als bones desjos del mestre Morera, de lo que no duptem, la regeneració de l'institució coral, sera un fet y la societat Euterpe sortira de l'oblitament en que quasi ha quedat desde la mort del seu inoblidable mestre y fundador.

Per próxim dijluna, 3 de Juny, está anunciat el primer concert.

ESIO

UNA NOTICIA

Llencols, cartans, pastanagas, ollas, trompas, carriconas, panotzas, burras, capes grossos, animas y cavallos, amples, llanos, llanos, imbeccia, patillas, axes, melons, caps de pa, carbansas, tottas, gamarujos, cap de varo, trosos de clemas, mimos, y tota aquesta caterva de bestias d'aquet color qu'aneu emmanant totanas y aneu a sentir sermones, y no fan empansa, unas hoias més grosses que la del món, qu'aneu al mes de Maria, que no faltes may en llog tractante de quaranta horas, de misericordias y oracions, qu'us parlan de purgatorios, cel, inferno y tot això qu'us fa a nosaltros estúpids, y an els els engresca molt,

es ting de da' una notícia
de com se moui vençuda,
que, se me se la cance en basca,
se farà agalar molt bonic,
i es que el prop passat dimenge
se celebrava allà el 10
un d'aquells actes heretges
que a costats tant el poble,
i se romia podella i tripa,
i es la posà' sangra el poble.
Es el cas, com diben anava,
que, presant de fer allò,
de ser remanar la clonca
per donar als castells un nom,
se civilment habeguer
una nena com un noi
si tres nenes que per el noi,
diren tant, tanta cosa,
que se pod dir qu'ho diuen tot.
Ara, desde aquí, castells,
un xic de tot i de
expressió, per l'alegria
que se sent cada vegada
que un acte así se realitza,
perquè, y ho dig de debet,
volria veure tantades
las fabricas d'irracions,
y que els capellans tingueren
d'anar-se a casa i' hour.
Y ara, per fi, a l'Avia
saber desitja a l'engris,
y molta, molta entesa,
y avant y revolució.

Dionís BASTARÀ

La Publicidad, El Diluvio y La Campana de
Gracia s'han ocupat de l'escriu presentat a la
Audencia sollicitant l'excarcelació del Director
d'aquet periòdic, desistintons exit en nostra
petició y dolentse del rigor judicial desplegat
en aquest assumpte.

Agrahim la bona intenció dels citats col·legas,
per més que no ens hagi valgut.

Per a lograr exit en certes pretensions, se ne-
cessita ayut, per lo vist, qu' es tracti de criminals
vulgars que hagin comès delictes comuns.

Al periodista formal
que defene se opone,
s'el tracta avuy molt pitjor
que si fos un criminal.

El Sr. Ruiz Zorrilla ha sortit ja de la provin-
cia d'Alicant, ahont sembla que ha recobrat
molt la salut, y s'ha dirigit a casa seva de Ta-
blada, poc menos que d'incògnit, es a dir del
meteix modo que va entrar a Espanya, procura-
nt evitar demostracions dels pobles per ahont
te de passar, y passant de llarg de Madrid.

Fa bé el Sr. Ruiz Zorrilla, al nostre enten-
der, en continuar retirat de la política.

Ja qu'ha tingut consciència en pretindre
la Revolució sense lograda, sigui també are
conseqüent en no pastelejar amb els partits que
ens tiranisan.

Amb els noms de Modest, Facundo y Nar-
cis s'ha verificat a Capellades l'inscripció al
registre civil prescindint de tota cerimonia re-
ligiosa. Sen fill del matrimoni Narcís Casade-
sus y Josepa Costa.

Avant y fora en saber prescindir de rutinas y
preocupacions.

Una bronca majúscula hi ha hagut a la
plassa de toros de Ronda, baixant el públic a
la plassa perquè era covant un toro; tenint de
intervenir la guardia civil matant a tirs al
banyut animaló.

Si aixís de modes tan xils
se fan alguns nous castells,
i serà qüestió d'ensenyar
als demostres civils
el noble art de torrear?

Ara que s'ha fet de moda entre alguns repu-
blicans parlar de revolució, volent feria pitjor
qu'els francesos quan amb escombras volian
anar a Berlin en vigilles de rebre la gran pa-
llissa del sigle de mans dels prussians, en
per demés oportu lo que diu El Nuevo Régimen,
de Madrid, en son darrer número, que no podim
per menes de reproduhir per ensenyansa dels
crèduls republicans que segueixen a certes per-
sonalitats que, volent alardejar de revolucio-

naris, tothom eis ha vist el jog de las seva
ambicions, amparadas per equívocs d'un revolucio-
narisme que may han sentit.

L'escriu a que fem referencia porta per títol
La Revolució y a la llegua ensenya en el seu
estil casala la ploma incompatible d'en Pi y
Margall. Diu així:

Profetas, a nuestro poder, la revolución los que la
llevan siempre en los labios y nunca en el corazón ni
en el pensamiento. Los profetas los que la vivieron por
calles y plazas y son incapaces de realizarla. Los profetas
los que se dedican solo para la realización de sus
apetitos, y no cuidan, ni piden ni mucho, de indagar el
sentido de los males que a la patria afligen.

No es la revolución una turba montada en una des-
graciada feria, es una máquina de vapor pora que apu-
re en las grandes crisis de los pueblos armada de una
ametralla con que purifica y atempera; abre a las nacio-
nes nuevas fuentes y nuevos horizontes y los lleva con
paso firme al reino de la justicia. Hace estremecer a su
vía todas las instituciones caducas y derriba los casti-
llos en que se encastilló el egoísmo.

¿Cómo se la evoca? No con voces ni con más o me-
nos palabras entusiastas, sino reparando a la luz del
día de las ideas y agrupando en las escombras las ne-
cesidades. Los abandonos y los contemporáneos
voluntarios, sólo buenos para que sus onomatopé-
as alarmen y prevengan.

Habían menos de la revolución y ahora más los que
la traen siempre en los labios. No vendrá a fuerza de
llamada, sino de necesidad.

Bé coneix en Pi y Margall a alguns dels seus
coreligionaris, quin casta revolucionaria es-
candalosa existeix desgraciadament en tots els
partits avançats, polítics y socialistas inclosos.

Lo millor que podria fer el Sr. Pi seria con-
tinuar y acabar la seva magnífica obra La Reac-
ción y la Revolución sense compromissos ni con-
templacions de quete de partit, a l'igual que
l'any 1854 en que va començar, en la seguretat
de que aixís prestaria un immens servey al
progre, sempre molt més gros que següent y
contemporaniat am tanta revolucionaria de pega
com té entre els seus actuals coreligionaris.

Els saragossans estan a punt de quedarse
sense tranvia perquè l'agent executiu del go-
vern vol embargar els animals de l'empresa per
falta de pagos de la contribució.

D'aquesta fetu eis saragossans i a no podran
anar am tranvia a l'hipòtesis.

El govern, que s'interessa per la salut del
poble, disposa aixís que tothom vagi a peu.

Es una mida higienica com qualsevolga
altra.

Un'ex-regidor y un capatás de brigada dels
treballs del palau real han aqüid aquesta d'es-
treta semmana a la barra dels tribunals per
suposats delictes en l'exercici dels seus càr-
regs.

Encare que l'espectacle ha resultat un xic di-
vertit y nou, perquè generalment aquestes cau-
sas troban el sobreesmeit abans d'arribar als
tribunals, el jurat ha absolt als acusats, segons
el nostre modo de veure am completa justi-
cia, perquè mentres en el regim de la sanau-
lleria no es fassi neteja per mex amunt, seria
altament injust comensar l'exemple per baix
castigant el poc y continuant en la més com-
plerta impunitat el molt.

La veritat sigui dita, mentres no es vegi al-
gun peix gros a presiri, no hi ha que pensar en
la moralisació de las oficinas públicas.

Y per are d'aixó n'estim ben lluny.

Un tal Soler, milionari, acaba de morir a
Madrid fent hereu universal de tota la seva
fortuna a la reina regent.

Aquet bon senyor diuen qu'en vida patia de
manias, y a bon segur qu'aixó del testament
deu haver sigut una d'ellas.

Com sembla qu'en aquest original testament
se consigna que deixa el testador la seva fortuna
a l'agraciada senyora per admirar las sevas
virtuts, alguns periòdics fan comular que may
deixas aixís las havian obtingut ni Isabel II, ni
la seva mare Maria Cristina, ni Maria Lluïsa,
etcétera.

Tot lo que vulguin, però em sembla que
quedava la virtut igualment reconeguda en
l'actual regent recordantse el testador més dels
pobres, sens perjudici també de buscar allí el
premi de la virtut.

Y are ve lo més extravagant del testament.
Com obtenint d'aquet modo uns deu milions
de rals, segons diuen, era segur que l'actual
regent d'Espanya en destinaria gran part d'ells
a beneficencia, el testador, preveyent ja aixó tal-

vegada, ha fet la deya de tal modo, segons diu
la premsa madrilenya, qu'ha vent disposat
que vagi a parar als fills de la herve, ha im-
possibilitat an aquesta de fer amb aquells inte-
ressos lo qu'el cor li demanava.

El disposar seus embats
que el pobtre no heguu atencions
de ses mias que otras agencias
de mediadors tataran.

L'Arrendataria de las celdulas ja ha tornat a
promoure conflictes, intentant embargar als
vehins de Banyolas que no s'havian provehit
encare del combat paperet mediant els diners
que li lley establira.

Però com mentres aquest impost ha sigut re-
caudat pel govern may per ell s'ha embargat a
ningu, y cuidado si el govern en té de ganas
de fer diners, per aixó els espanyols no se po-
den avenir a veures embargats per l'Arrendata-
ria; y allà ahont aquesta ho prova, com a
Banyolas, el poble se subleva y amenaça am
conflictes tremendos, única manera de qu'els
quims volen pelearlo riculen en sas ambicions
pretensions de fer diners fins de la pell dels
pobres.

Que hi hagi fermesa en resistir certes am-
bicions, y sempre socieites, que l'ambició sar-
ronisa.

Lo de Cuba diuen que ya molt bé, però aca-
ban d'embarcar cap aqouilas terras la troiera
de deu regiments de Cavalleria per anar a re-
forzar las foras qu'están en campanya.

Me sembla que a las familias dels soldats es
viats d'erramentament allí no els deu convene
aixó de las bones novias del oha.

Y menos encare qu'els que tenen de donar
la vida per la patria siguin sempre de la classe
de pobres.

Que són preciament dels que may han tingut
interessos a las Amillias.

Fins a Nina las idejas avansan y las institu-
cions reals y hereditarias amensan anar en a
can Tapa.

La Isla Formosa, cedida per Nina al Japó
com conseqüencia de la guerra, no s'ha volgut
venir a cambiar d'amo sense la seva voluntat,
y agafant pel camí més curt ha mentat de
ferse de tots dos proclamant la república.

De debó celebrém aquest acte dels habitants
de Isla Formosa, y celebrariem encare més
que la república qu'allí s'ha proclamat queder
definitivament establerta.

Quan menos perquè cap poder real eis po-
gues tractar com a xinos.

El dimenge passat tingué llog a Sant Mar-
ti de Provensals l'inscripció al registre civil
d'una filla dels companys Casaco Furgas y
Ramona Bomo, posantli l'erencia Como-
polita y Libertat. A l'acte hi van assistir ha-
stants companys, causant la conseqüent rabu-
la als reaccionaris, qu'en cada acompanyant cre-
yan veurehi un dimoni.

Avant y fora, que tant com ells sabiarán
nosaltros riurem y nos a una altra, que no es
fará esperar.

Degut a haver millorat el temps, també ha
millorat un xic la salut del Director de La
TRAMONTANA dintre la preso, per més qu'el seu
estat no sigui satisfactori, del tot ni molt menos.

A Madrid no s'ha interposat devant del Tri-
bunal Suprim el recurs de cassació per que-
brantament de forma, y es pensa també en
renunciar al d'infraccio de lley, per no podre
tardar dos ó tres anys a estar lictos, tenint pres
tot aquest temps a J. Llanas pera donar gust
als seus enemis polítics y personals.

Aquesta hermosa manera d'administrarnos
la justicia ens obliga a aquesta renuncia dels
recursos qu'en definitiva podrian atavorirnos,
a fi de veure si per altro cantó s'en surt encare
menos perjudicat.

CANTARS

Perquè et valg'ira' amb amor,
una de, estas evadada?
Dóna, mura: un'altra vegada
te sigaré d'el for

Aïus qu'ens tant temps que l'estimo encara més... (No dat pressa)

GUILLER TORRES

MITI EN PLATA, MITI EN QUARTON

Mitja tala platero va manant, mitja no antigat norde...

A la dona creïda, quise mos poms y despoys, a vegs al nord, el ballat...

El castany no té el floc, començat no té el floc, començat no té el floc...

Si gaudes que hi ha dignitat, començat no té el floc, començat no té el floc...

Quatreu saber al clem, i escriure la meua filla perquè de talia meua filla...

El cas de la meua filla me puet a considerar que m'ha capaçat y t'arès una colla de farta

C. Ruy

El dilluns, dimars y dimecres d'aquesta tempesta hi ha hagut distracció extraordinària a la presó durant mitja horeta de la tarda en qu'han anat una quantitat emmanat, no sé si monistrolas, penitències de quina mena, que a fi de preparar els presos que vulgessin prendre la comunió, els han estat unes plàstiques que, la veritat s'ha dit, de lo poc qu'ha pogut sentir el Dimoni Gros de La Tramontana, pu' s'en despenen més qu'una demostració patetissimista de la gran falta de talent dels encarregats de conserjar presos, que tanta en convertiràn amb aquells sermons com jo faré pessegollas al sotaxistella de l'emperador de la Xina.

Figurats els meus lectors qu'el que dirigeja la paraula als del pati de la Gardunya, després d'entrebarrejar amb una colla de metanista sobre si ser y el no ser, que ningú d'allí podia ni en aproximació entendre, els explicava qu'el dimoni té unes ungles molt llargues y altres tontades per fista, que no podien inspirar més qu'un sentiment ben distint del que es tendria de proposar aquell reverent.

En fi, quantre les predicacions y caminats y espardeñats y algun comestible que repartessen després els de Sant Vicent de Paul y alguna altra d'aquestes associacions, logran confessar bastants presos, y amb això ja n'hi ha prou per després fer bombes en els periòdics de la colla dihent que s'ha complet l'obra de misericòrdia de visitar als presos y procurar per la salvació de la seva ànima, per més que per lograr las apariencias d'això s'hagi tingut de recorre a l'incredul medi que donarlos algo qu'abrigui el cos ó alegrí el ventre.

Pel departament ahont està el Director d'aquest periòdic, no cal dir que no s'hi ha vist ni un fil negre de cap sotana. Agrahim la deferencia.

La senyoreta Amelot, a Paris, ha clavat un tiró de revolter al seu confessor, enviantlo a la gloria en tren directe.

Que si tindrà algun motiu pera fer tal? Fillets, allà a cala Misericòrdia divina qu'ho averigüin.

Actualment em sembla que ja ting prou feyna per mi tot sol per veure si em pug sortir de gangar místicas, per ficaros en mes fondas averiguacions, de tan piadosos y peliaguts assumptos.

L'eglèsia de Sant Pere y Sant Pau de Gratz ha sigut incendiada per un llamp.

Si això arriba a passar a casa meua... ¡quin miracle!

El protòcol que hi han per aïllar de la gloria, si ho han perdut la memòria si no saben... qu'ens fan...

Se nota qu' en las manifestacions de simpatia qu' es fan envers las victimas del Reina Regente se distingeix el clero, que no perdona una missa.

No siguru exigents. Ja perdona pecats y dona entradas per al concert chera de la música celestial. Que més volcu?

De l'apreclit colera El Motin, de Madrid, copio el següent retall, qu'ell ha copiat ja del periòdic catòl El Correo Español, y que no té desperdici respecte als graus de catolicisme que calsa certa gent qu'alguns cops vol ser més papista qu'el papa y més deista que Déu.

Què bonas es cristiàniats el ampari de una renta sazonada y abundant? Cosa que satisfecida va un a la iglesia cristianista a la paraça el comle con los brigans catolicos que puden esperar al dueño, y los dñicos sacros aguaritando ordenes de la comunidad del señor. Y aunque no dispóngue de salmos para balte, ni de lacayos sumisos a las órdenes imperativas, cuanta facilidad y edota holgada me pofejan para ser bueno, e aparecerlo, un hogar dichoso, unas habitaciones confortables, una comida moderada, un bulex satisfecha y un porvenir seguro. En tales condiciones la piedad es un complemento y un adorno de los hombres, el catolicismo, un bazar brillante, el amor a la propiedad y al orden una necesidad del corazón, del estomago, la caridad, al menos en lo que se refiere a la compasión hacia el prójimo, un espontáneo sentimiento del alma.

A cubitos de esta índole no pudieramos en la actual sociedad hipocrita, mercenaria, infelaz con el dolor, cuando se acordaron de los catolicos como miseria, como pobres, y hoy, enriquecidos, convertidos en figuras sociales, se dan gusto de muy piadosos, y muy catolicos, y muy cristianistas. Y muchos de esos, sin embargo, han crecido sembrando en su derredor la miseria, una miseria perdida que desarma a los hombres entregandolos al socialismo, ras miseria que, y esperar de por desventar los cuerpos y enlaquecer las carnes, concluye por desventar las almas del amor de Dios, y enlaquecer y anular sus energias para lo bueno.

Quan un bon sastre que comex el panvo dia això dels catòlics, rahó sobrada tenim els increduls a l'assegurar qu'averay per cada catòlic hi ha cent hipocritas y per cada bon catòlic un miler de fingits que si poguessin tornarian a vendre a Cristo per pocs diners.

ESCOLTIM!

Escollim, poeta granada emouit en moments de... si me vendes veu del... que vult jamas del... per pensaros el que vultros que, frenat, bong d'amor, per vultu certa mita entera... que vultu ha sigut tan solt... ferre doya del meu cor... Tot aixo, poeta granada, li diré ja. Mex, no, mi... se no sabia de de casar y amarrar un cobalot.

E. GARCÍA CLABELLAS

Biblioteca de La Tramontana

Episodio dramático-social

JUSTO VIVES

por A. Lorenzo

Literatura Obrerista de Llibres

La Ley y la Clase obrera

Guía-práctica para el ejercicio de los

DERECHOS INDIVIDUALES

consignados en las leyes de

Reunión, Asociación, Imprenta y Registro civil

Un tomo en 16º de 256 páginas, esmerada impresión y encuadernado con cubierta a varios colores

UNA PESETA

De venta en esta ciudad en el kiosco Tasso, Rambla de las Flores, frente a la calle del Hospital, en la librería de L'Arc, Ronda de la Universidad, número 4, y en la Administración de este periódico.

LA REVOLUCIÓN, poema catalán en tres cantos, por J. Lluana, ilustraciones de M. Moliné. Elegante folleto de 32 páginas en 8º, 30 céntimos.

LOS PARTIDOS SOCIALISTAS ESPAÑOLES, por J. Lluana. Lo que son.—Lo que tienen razón de ser.—Lo que convienen.—Lo que tendrían que ser.—Procedimientos y relaciones mutuas.—Estudio y juicio crítico de los mismos. Un folleto de 16 grandes páginas con letra muy compacta, 30 céntimos.

QUESTIONS SOCIALS, importante libro escrito en catalán por J. Lluana, conteniendo interesantes estudios sobre los siguientes temas: Lo crisis de la verdad.—La libertad del trabajo.—Las concepciones Qui las té.—Las huelgas.—Las clases medias.—Socialismo y Anarquismo.—Comunismo y Colectivismo.—Organización anarquista.—Lo diet a la vida.—La familia.—Lo Sufragio Universal.—Lo diet de propiedad.—Lo interés al capital.—La explotación de l'home per l'home.—Educación y capital de la classe obrera.—Las vot hores.—La Enseñanza integral.—La lluita per la existencia.—Lo just y lo legal.—Resolució del problema. Forma un elegante tomo de 128 páginas, 50 céntimos.

ESTUDIOS FILOSOFICO-SOCIALES, por J. Lluana.—Un tomo de 224 páginas, conteniendo las materias siguientes: La familia.—Apuntes de estadística universal.—¿Por es Anarquista? La Política, 30 cént.

LA MUJER EN EL CRISTIANISMO, por Cristóbal Llorca, con el prólogo La mujer ante la Ciencia, por Odón de Buen.—Un elegante tomo de 96 páginas, conteniendo y comentando las más notables y sabrosas barbaridades con que los Padres de la Iglesia han vilipendiado a la mujer.—Encuadernado en rústica, 30 céntimos. Elegante encuadernación en tela, 1 peseta.

Para la adquisición de todos estos libros y folletos dirigirse a la Administración del periódico LA TRAMONTANA, Calle de Ponceña, n.º 1, piso 1.º, BarCELONA, mandando el importe en sellos de correo ó cualquier documento de fácil cobro. Desde 4 ejemplares, a 2 por 100 de descuento.

ALMANACOS DE LA TRAMONTANA

- De l'any 1888 amb el CALENDARI LIBERAL.
De l'any 1889 amb el CALENDARI REPUBLICÀ.
De l'any 1890 amb el CALENDARI POSITIVISTA.
De l'any 1891 amb el CALENDARI SOCIALISTA.
De l'any 1892 amb el CALENDARI CIVIL.
De l'any 1893 amb el CALENDARI LLIUREPENSAIDOR.

Preu de cada un: UN RAL

LAS RUINAS DE PALMIRA

o meditación sobre las revoluciones de los imperios seguida de LA LEY NATURAL

por EL CONDE DE VOLNEY

Edición popular traducida directamente del francés por el profesor A. Zeugnot, con la biografía del autor, formando un elegante tomo de más de 300 páginas.

Precio UNA PESETA

a 30, de refugio a vendedores y correspondientes.

XARADA

En els barcos hi ha eu, dia és nova musical, minero és tra merca, y hom d'home és el botel.

Un Trencat Cadiras

GEROGLIFIC

A I
G I A
I N
A

TER TER TER TER TER

SA

NOU DE SANS

SOLUCIONS

A LAS CABORIAS DEL SERRANO DEBERR

Xarada: Pureza

Tarjeta: L'hostal de la fargola.

CORRESPONDENCIA

S'aprofitarà alguna caboria de las qu'han enviat: Gnomella Poetic, Paper de la Gravisa, J. Torrent, Guillem Torres, Noy de Sant, Un Arreplega fema, Emili Ferrer y Gavet del Panadés. R. Muntané No serveixen.—J. Costa y Pomés: La poesia és massa incorrecte; aprofitarem alguna caboria.—R. Oyeda: Com l'article resulta una alabansa per nosaltres, no està bé la publicació d'ell.—Un Pretari de Sabadell: No hauríem tingut inconvenient en publicar la seva carta sempre qu'ens hagués constat qu'era l'autor.—Un qu'ho va sentir de Sant Martí: Per publicar lo queus diu tenim també de sapiguer qu'és el tribut de la carta. De lo que no és la menció, senyal de que no serveix.

Imprempta Ronda de l'Universitat, 4.—BARCELONA